

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 28.032 van 28 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidjaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN PACHTENBEKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart Azerisch staatsburger te zijn.

U bent al geruime tijd sympathisant van de oppositiepartij Musavat. Vanaf 2003 werd u lid.

U nam ook al geruime tijd deel aan demonstraties van Musavat en de oppositie in Azerbeidzjan. U werd daarbij verschillende keren geslagen.

In oktober 2003 was er een meeting die door de politie werd uiteengeslagen. Vele mensen werden opgepakt. U werd geslagen maar kon ontsnappen.

Uit vrees dat de autoriteiten u thuis zouden zoeken en oppakken verschool u zich drie maanden bij kennissen en familie. Omwille van de slagen door de politie werd u medisch behandeld door een bevriende arts. U durfde niet naar het ziekenhuis te gaan omdat deze de autoriteiten verwittigen als er een gewond persoon wordt opgenomen.

Vanaf 2004 tot 2008 was het relatief kalm. U nam nog deel aan betogingen en u werd regelmatig geslagen.

Op 9 mei 2008 werd u in een theesalon opgepakt omdat u publiekelijk kritiek uitte op de president. U werd 2 à 3 uur vastgehouden en tevens geslagen.

Op 28 mei 2008 nam u deel aan de herdenkingsplechtigheid van Rasoulzadel. Toen u naar huis reeds werd u tegengehouden en meegenomen naar het centrale politiebureau. U werd ondervraagd over uw politieke activiteiten en u werd gevraagd om documenten te ondertekenen met een getuigenis tegen de voorzitter van Musavat en u werd gevraagd om

lid te worden van de Yap, de regeringspartij. U weigerde en werd hard geslagen. Na ongeveer 6 uur werd u vrijgelaten met de boodschap dat u na de presidentsverkiezingen opnieuw zou worden opgepakt.

Uit vrees voor nieuwe aanhoudingen besloot u onder te duiken in uw datcha in Nardaran.

U keerde echter regelmatig terug naar huis en u bleef ook voor langere periodes in uw huis. Zowel tijdens uw af- als aanwezigheid thuis kwamen politie en mensen van Yap in burger naar u vragen. Uw echtgenote, (K. S.) (OV 6.315.316) antwoordde dat jullie gescheiden waren en dat u niet meer thuis woonde. Deze mensen kwamen 1 à 2 keer per maand langs.

In juni 2008 werd u in een winkel aangesproken door iemand die u naar zijn wagen wilde brengen. U verzette zich en omwille van de aanwezige mensen werd u niet meegenomen.

In juli 2008 werd u samen met (F. N.), een ander Musavat lid, gedurende enkele uren opgepakt en geslagen.

U regelde een officiële scheiding om uw gezin geen problemen meer te bezorgen.

In augustus kreeg uw vrouw een miskraam nadat onbekenden agressief aan de deur trokken.

Eind augustus 2008 ging u op het regionaal bureau van Musavat vertellen dat u het land ging ontvluchten. De voorzitter stelde voor een attest te maken.

Op 3 september 2008 vluchtte u met uw gezin, uw vrouw (K. S.) (OV 6.315.316) en jullie minderjarige kinderen (I.), (A.) en (M.) uit Azerbeidzjan.

Op 15 september 2008 kwamen jullie aan in België waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Omwille van verschillende elementen kan geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag.

Vooreerst valt het gedrag van u en uw (ex-)echtgenote vanaf mei 2008 niet te rijmen met jullie verklaringen als dat jullie vanaf mei 2008 onderdoken uit vrees voor (nieuwe) vervolgingen.

Uit jullie verklaringen blijkt immers dat er geen sprake is van onderduiken.

U verklaart dat u regelmatig pendelde tussen uw datcha en uw huis en dat u regelmatig voor langere tijd in huis bleef, ondanks het feit dat u wist dat er regelmatig politie kwam en mensen van de Yap (CG,p. 6,7).

Uit uw verklaringen blijkt ook dat u regelmatig buitenshuis was in deze periode. Zo verklaart u dat u bijna werd opgepakt toen u suiker ging kopen in de winkel. U verklaart dat u in juni met een ander lid werd opgepakt. Verder verklaart u dat u naar de rechtbank en de administratie ging om uw scheiding te regelen (CG,p. 7,8,9).

Ook uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat jullie allesbehalve een ondergedoken leven leidden. Ook zij verklaart dat jullie pendelden tussen de datcha en thuis, soms bracht u haar naar huis en soms bleef u thuis. Zij verklaart dat zij merkte hoe jullie huis bespioneerd werd, dat de buurvrouw vertelde dat er onbekenden kwamen, dat er 1 à 2 keer per week mensen

langskwamen op zoek naar u, maar desalniettemin ging u geregeld naar jullie huis (CG vrouw).

Met betrekking tot uw houding dient ook opgemerkt te worden dat het onbegrijpelijk is dat u, als actief lid binnen Musavat, uw recente problemen niet heeft aangekaart binnen de partij.

U verklaart hierover dat het onmogelijk was steeds weer naar het bureau te gaan en dat u eind augustus 2008 naar het bureau bent geweest waar u enkel over de problemen van 2003 hebt gepraat (CG,p.9). In het door u afgeleverde attest wordt inderdaad vermeldt dat u in 2003 problemen hebt gekend als lid van Musavat. U bevestigt dat de in het attest vermelde feiten, feiten uit 2003 betreffen (CG,p.4,5).

Uw verklaring hierover is niet aannemelijk. Er kan verwacht worden dat, indien de partij u een attest aflevert over uw problemen, u de partij eveneens op de hoogte brengt over uw problemen die de aanleiding vormden voor uw vertrek, met name de problemen van mei tot augustus 2008.

Bovendien is het opmerkelijk dat u dit belangrijk attest slechts voorlegt tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal, en niet bij uw eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u het document reeds in uw bezit had, maar dat u zich op het Commissariaat-generaal meer op uw gemak voelt (CG,p.4). Er kan echter van een kandidaat-vluchteling verwacht worden dat hij bij zijn eerste verklaring alle documenten neerlegt die hij in zijn bezit heeft en die van belang zijn voor zijn asielaanvraag.

Tot slot kan ook verwacht worden dat u zich vanuit België tracht te informeren naar de verdere evolutie van uw problemen en de problemen voor Musavat in het algemeen, zeker gelet op uw verklaring dat na de presidentsverkiezingen van 15 oktober 2008 de vervolging van leden van Musavat en de oppositie dreigt toe te nemen (CG, p.8).

U heeft dit echter niet gedaan, volgens uw verklaring omdat u niet weet wie te contacteren en dat er velen in Europa zijn (CG,p.10). Dit is niet aannemelijk, u verklaarde eerder dat het hoofd van het regionale bureau kan gecontacteerd worden, en iets later verklaart u dat u via iemand van Musavat wil trachten uw identiteitskaart te bekomen (CG,p.4,5,10).

Het is ook eigenaardig en weinig aannemelijk dat, indien de autoriteiten u daadwerkelijk wilden oppakken of vervolgen, zij niet meer moeite deden.

U verklaart dat u omwille van de aanwezigheid van andere mensen niet werd meegenomen, dat u in juni bijna onmiddellijk werd vrijgelaten, dat de mensen die u zochten nooit getracht hebben binnen te komen, nooit een huiszoeking hebben verricht en nooit enige convocatie hebben achtergelaten (CG,p.7-10).

In uw verklaringen zijn ook een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld met betrekking tot uw actuele problemen.

Zo verklaart u initieel dat u af en toe vanuit de datcha naar huis kwam.

U vrouw vertelde dan dat er in uw afwezigheid onbekenden waren gekomen. Af en toe belde zij naar u van thuis naar de datcha (CG,p. 6,7). Hieruit blijkt dat uw vrouw en gezin (meestal) thuis was en zij niet met u meeging naar de datcha.

Wanneer u gevraagd wordt waarom uw gezin niet samen met u naar de datcha ging "onderduiken" omdat ook zij werden lastiggevallen, verklaart u plots dat u steeds, vanaf mei 2008, met uw vrouw naar de datcha ging en terug (CG,p. 9).

Volledigheidshalve moet ook gewezen worden op een aantal verklaringen van uw vrouw waarin zij zichzelf tegenspreekt.

Zo verklaart zij dat zij bij jullie thuis enkele keren met de mannen heeft gepraat die u kwamen zoeken. Ze zei dat u niet thuis was en dat jullie gescheiden waren, maar ze geloofden haar niet.

Zij verklaart in deze context initieel dat u telkens thuis was als ze langskwamen (CG vrouw,p. 3,4).

Iets later verklaart zij dat men verschillende keren is gekomen (6 of 7 keer) als u niet thuis was (CG vrouw,p.4).

Haar verklaring bij deze tegenspraak, met name dat jullie 's nachts samen waren, en niet overdag (CG vrouw,p.4) heft deze tegenstrijdigheid niet op, aangezien u alleen maar thuis of niet-thuis kan zijn als men op bezoek komt, maar niet beide tegelijk.

Er moet ook worden opgemerkt dat u de concrete problemen die u heeft gekend van mei 2008 tot uw vertrek in september 2008 niet heeft vermeld in uw uitgebreide verklaring van

uw vragenlijst (vragenlijst Commissariaat-generaal). Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u enkel op de vragen hebt geantwoord en dat u bondig moest zijn (CG,p. 9). Deze verklaring is niet afdoende, er kan verwacht worden dat u uw aanhoudingen en pogingen tot aanhoudingen, en zeker als deze de meest recente gebeurtenissen voor uw vlucht zijn, wel degelijk vermeldt. Er wordt in de vragenlijst trouwens expliciet gevraagd naar de aanhoudingen.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen.

Uw rijbewijs en identiteitskaart betreffen identiteitsgegevens die niet ter discussie staan.

De documenten in verband met uw echtscheiding staan evenmin ter discussie.

Uw partijkaart en de foto's van u in aanwezigheid van mensen van de partij betreffen uw lidmaatschap en engagement in de partij Musavat, welke niet ter discussie staan. Het attest van de partij werd hoger reeds besproken. Er werd vastgesteld dat ernstig getwijfeld kan worden aan de waarde er van, gelet op het ontbreken van de vermelding van uw recente problemen en het feit dat u dit attest initieel niet heeft voorgelegd.

In ieder geval kunnen deze documenten de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties niet herstellen.”

4.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 24 december 2008 een schending aan van de materiële motiveringsverplichting.

Hij hekelt het feit (zie het verzoekschrift, p. 4) dat de Commissaris-generaal zich hoofdzakelijk steunt *“op eigen verwachtingen van hoe een persoon in de situatie van verzoeker zich zou moeten gedragen”*, zonder dat hij verklaart *“waarop hij zijn assumpties over de vermoedelijke gedrag patronen van personen in de situatie van verzoeker steunt”*, en stelt dat *“bij dergelijke gegeneraliseerde assumpties hoegenaamd geen rekening gehouden wordt met de individualiteit van elke mens”*.

Hij werpt op dat *“het duidelijk is dat een kandidaat-vluchteling zich in een stressvolle situatie bevindt en dus niet kan verwacht worden steeds in volledige rationaliteit te handelen”*.

Hij meent dat de Commissaris-generaal zich toespitst op *“perifere elementen”*.

Hij onderstreept dat zijn engagement voor de partij Musavat in de bestreden beslissing niet wordt betwist, en dat dit engagement bovendien ondersteund wordt door een attest van de partij, waaruit blijkt dat hij vervolgd werd in Azerbeidzjan. Hij laat gelden dat het ogenblik waarop hij dit attest heeft aangebracht niets afdoet aan de waarde ervan. Hij legt uit dat het feit dat hij dit attest niet onmiddellijk heeft voorgelegd, te wijten was aan het feit dat hij in het begin wantrouwen had ten opzichte van de Belgische asiendiensten.

4.2. Verzoeker voert verder een schending aan van de zorgvuldigheidsverplichting.

Hij stelt dat *“de tolk die bij het verhoor aanwezig was, zou hem onvoldoende hebben begrepen, waardoor nuances en soms hele feiten niet werden overgebracht.”*

Hij voegt hier aan toe dat *“hem uitdrukkelijk werd gevraagd zijn antwoorden kort te houden.”* en dat dit hem belette zijn relaas op gedetailleerde wijze te brengen.

5. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat buiten zijn verzoekschrift, verzoeker voordien nooit enige opmerking maakte over eventuele vertaalproblemen tijdens de ondergane verhoren. Verzoeker beperkt zich daarenboven in zijn verzoekschrift tot een algemene grief en geeft niet aan welke *“nuances en feiten niet zouden zijn overgebracht”*. Verzoekers opmerking wordt door de Raad derhalve niet aangenomen.

Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoeker op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag van 13 november 2008, p. 1 en p. 11) meer dan 3 uur werd ondervraagd, zodat verzoekers opmerking dat hij niet over voldoende tijd beschikte om zijn asielrelaas te vertellen, feitelijke grondslag mist.

Verzoeker besloot op de Dienst Vreemdelingenzaken daarnaast ogenschijnlijk zelf om niet te zeer in detail te gaan, aangezien hij verklaarde dat *“ik heb voor dat laatste incident ook nog*

veel problemen gekend, maar ik zal die nader verklaren tijdens mijn verhoor op het CGVS" (zie vragenlijst van 26 september 2008, rubriek 3, vraag 5).

Zoals reeds vermeld, blijkt uit het administratief dossier dus dat verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Azeri-taal machtig is. Verzoekers asielaanvraag werd, in tegenstelling tot wat hij beweert, aldus terdege onderzocht door de Commissaris-generaal; het zorgvuldigheidsbeginsel dat aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, werd aldus niet geschonden.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsverplichting betreft, merkt de Raad op dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze bedoeld in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980, beschikt over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuwe beoordeling onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De Raad schaart zich echter achter de motivering van de bestreden beslissing, en stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift tegen deze motivering geen dienstig verweer voert.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker blijkt te beweren, wel degelijk concreet ingaat op zijn asielrelaas.

In deze motivering wordt terecht opgemerkt dat verzoekers gedrag niet verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Zo stelt de bestreden beslissing terecht dat het niet opgaat enerzijds te verklaren vrees te koesteren voor de autoriteiten van het land van herkomst en anderzijds zich openlijk te wenden tot de rechtbank en de administratie in dit land om i.c. een echtscheiding te regelen.

Bedoelde demarches kunnen overigens bezwaarlijk worden aanzien als uitingen van een irrationeel gedrag ten gevolge van stress, zoals verzoeker aanvoert.

Verzoeker heeft trouwens verklaard (zie verhoorverslag van 13 november 2008, p. 4) deze stappen te hebben ondernomen om problemen te vermijden voor zijn gezin.

Ook wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat verzoekers beweerd vrees voor vervolging zijn geloofwaardigheid verliest door de vaststelling dat verzoeker, naar zijn verklaringen regelmatig voor lange tijd thuis verbleef en daarbij buitenkwam om bijvoorbeeld naar de winkel te gaan, terwijl hij, naar zijn verklaringen wist dat zijn beweerd belagers hem actief kwamen opzoeken in zijn gezinswoning.

De Commissaris-generaal geeft in de bestreden beslissing ook terecht aan dat, indien verzoekers problemen op de waarheid berusten, van hem kan worden verwacht dat hij zich informeert naar de verdere gevolgen die deze problemen zouden meebrengen.

Verzoeker legt niet uit dat dit voor hem niet mogelijk was; zijn nalatigheid komt zijn geloofwaardigheid ook niet ten goede.

De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn land ontvluchtte naar aanleiding van zijn problemen na mei 2008, die hem tot inzicht brachten dat de autoriteiten om hem onder druk te zetten wel eens zijn kinderen zouden kunnen ontvoeren. Verzoeker verklaarde (zie voormeld verhoorverslag, p. 3, 10) immers dat *"het was kalm"* toen hij in januari 2004 naar huis terugkeerde na het uiteenslaan van een betoging waaraan hij deelnam in oktober 2003, en ook tussen januari 2004 en mei 2008 toen er *"niets ernstigs"* gebeurde.

De geloofwaardigheid van de problemen na mei 2008, wordt echter ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker, hoewel hem in de vragenlijst van 26 september 2008 (zie p. 7, 9) ten behoeve van het Commissariaat-generaal, werd gevraagd de voornaamste elementen van zijn asielaanvraag op te geven, helemaal geen melding maakte van de problemen die hij in juni en juli 2008 zou hebben ondervonden.

Ook keert zich tegen de geloofwaardigheid van bedoelde problemen, de afwezigheid van vermelding ervan in het attest van zijn partij dat hij aanbrengt.

De Raad neemt verzoeker's bewering dat hij zijn problemen na mei 2008 niet zou hebben vermeld toen zijn partij hem voorstelde een attest op te maken, niet voor waar aan.

De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, en door verzoeker niet weerlegd worden, dragen ook bij tot de ongeloofwaardigheid van verzoeker's directe vluchtaanleiding, met name zijn problemen na mei 2008.

Gelet op deze ongeloofwaardigheid besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan waaruit een reëel risico op ernstige schade blijkt in de zin van laatst vermelde wetsbepaling, noch beschikt de Raad hiertoe over enige aanwijzing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

